

2det og 3dje Stykke have Hensyn til særlige svenske Lovregler og skulle derfor ikke omtales nærmere her.

3dje Kapitel.

Om ugyldige Viljeserklæringer.

§§ 29—40.

Udkastets 3dje Kapitel handler, som Overskriften viser, om Viljeserklæringers Ugyldighed. Det omfatter ikke alene de i 1ste og 2det Kapitel omhandlede Retshandler, men Retshandler paa Formuerettens Omraade i Almindelighed, se herom ovenfor Sp. 2661. Nogen Definition af Begrebet Retshandel eller Viljeserklæring gives ikke; Udkastet henholder sig til den almindelige Opfattelse af Retshandelen som den Viljeserklæring, der gaar ud paa at stifte, forandre eller ophæve Ret. Da Betegnelsen Retshandel efter den her i Landet almindelige Sprogbrug muligvis ikke altid vil findes passende for alle de Viljeserklæringer, som ved Kapitlets Bestemmelser erklæres for uforbindende, har det danske Udkast ligesom det norske i dette Kapitel benyttet Betegnelsen Viljeserklæring i Stedet for Retshandel.

Det har, som Indholdet af Kapitlet viser, ingenlunde været tilsigtet at give en udtømmende Opregning af de Grunde, som kunne gøre Viljeserklæringer ugyldige; saaledes findes den Ugyldighedsgrund, som praktisk taget spiller den vigtigste Rolle, nemlig Ugyldighed paa Grund af Urigtighed eller Bristen af Forudsætninger hos den erklærende ved Erklæringens Afgivelse, ikke optaget i Udkastet; se herom nærmere i Bemærkningerne til § 34, 1ste Stykke. Om Begrundelsen af, at Udkastet ikke en Gang har medtaget alle de Ugyldighedsgrunde, som nævnes i Programmet af 1909, nemlig ikke Betydningen af en Kontrahents Umyndighed eller Konkurs ved Retshandelens Indgaaelse, henvises til, hvad derom er bemærket i Kommissionens foranstaaende Skrivelse af 31te Januar 1914. De ledende Betragtninger ved Afgørelsen af, hvad der

skulde optages, have ikke været af systematisk Art; man har optaget og kun optaget, hvad der formentes at være praktisk Behov for til Forandring eller nærmere Præcisering af den gældende Ret eller til Fjernelse af Tvivl om dennes Stilling. Idet man iøvrigt herom henviser til de nedenfor gjorte Bemærkninger til de enkelte Paragrafer, skal man angaaende et enkelt Punkt bemærke følgende. Under Forhandlingerne var man paa et Tidspunkt blevet enig om i Udkastet at optage en Paragraf, der i Overensstemmelse med Retspraksis indeholdt en Forudsætning om, at Viljeserklæringer, afgivne under Sindssygdom og visse andre abnorme Sindstilstande, ere ugyldige uanset den anden Parts gode Tro, men holdt det Spørgsmaal aabent, om de nævnte Tilstande under alle Omstændigheder indvirke paa Retshandelens Gyldighed, hvorhos det var fastsat, at den anden Part, hvis han var i god Tro, havde Ret til Erstatning for det Tab, der maatte være tilføjet ham derved, at han har stolet paa, at Erklæringen var forbindende (den negative Kontraktsinteresse). For de fleste Medlemmer af Kommissionerne var denne Bestemmelse, der var tilblevet som et Kompromis, lidet tilfredsstillende. Adskillige Medlemmer vare mest stemte for den engelske Rets Regel, hvorefter Sindssygdom, saalænge den paagældende ikke er umyndiggjort, ikke kan gøres gældende som Ugyldighedsgrund, naar den anden Part var i god Tro. Fra anden Side gjordes det gældende, at Sindssyge burde behandles som Umyndige, saa at deres Viljeserklæringer ere ugyldige, uden at der bliver Tale om nogen Undersøgelse af, om den abnorme Tilstand maa antages at have indvirket paa Erklæringen. Under disse Omstændigheder opgav man at give nogen Bestemmelse om Emnet; medvirkende herved var ogsaa den Betragtning, at Bestemmelser om dette Emne helst burde gives i hele dets Vidde under eet ogsaa for saadanne udenfor Kommissionens Opgave faldende Retshandler som Testamenter og Legater, ved hvilke det Hensyn til Beskyttelse af den anden Parts gode Tro, som gør sig gældende ved Formueretshandler, ikke kommer frem.